

עמ"ת (באר שבע) 41517-09-24 - קצי דאוויד נ' מדינת ישראל

עמ"ת (באר-שבע) 41517-09-24 - קצי דאוויד ואח' נ' מדינת ישראל ע"י מחוזי באר-שבע

עמ"ת (באר-שבע) 41517-09-24

1. קצי דאוויד

2. אשרף אלרחמאן דאוויד (עציר) ע"י

ב"כ עו"ד אבו גרארה האיל

נגד

מדינת ישראל ע"י

ב"כ עו"ד פנחס סויסה

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[24.09.2024]

כבוד השופט אריאל חזק

החלטה

מדובר בערר על החלטת בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופטת א. צוריאלי), 17102-09-24 מיום 15.9.24,

במסגרתה נעצרו העוררים עד תום ההליכים.

נגד העוררים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה של כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק. בין היתר תואר כי

העוררים שהנם תושבי הרשות הפלסטינית ואין בידם אישורי שהייה בישראל, נמצאו בתאריך 7.9.24, בבאר שבע

בשטח ישראל שלא כחוק.

בהודעת הערר ובדין מיום 17.9.24 טען ב"כ העוררים כי שגה בימ"ש קמא עת הורה על מעצר העוררים עד תום

ההליכים וזאת חרף הצעה לתנאים שהוצעו של הפקדה כספית ושני ערבים ישראלים. עוד טען הסנגור כי מדובר בשני

עוררים ששייכים למשפחת דאוויד, תושבי יטא. לדבריו הדודים של העוררים אשר גרים בישראל ויש להם אזרחות

ישראלית הוצעו כערבים, והוצעה חתימתם על ערבויות מתאימות. הסנגור טען כי משפחת העוררים מוכנה לקבל כל

תנאי לשחרור העוררים וכן כי מוצעת ערבה נוספת חלף הערב שנפסל.

הסנגור טען כי העוררים, כבר בחקירתם במשטרה, טענו שהם מאוימים וברחו מהשטחים. לדבריו מספר תושבי יטא

קיבלו תושבות ואזרחות בישראל על רקע סיוע לישראל במכירת קרקעות לאזרחים ישראלים וסייעו לכוחות בטחון,

וניתן בעניינם ובעניין העוררים פס"ד של חמאס שצריך להרוג אותם.

הסנגור הוסיף כי בכוננת העוררים לנהל את ההליך בבימ"ש קמא, על מנת לא לפגוע בסיכויי פנייתם לוועדת

המאוימים.

מנגד, ביקש ב"כ המשיבה להורות על דחיית הערר. לטענת ב"כ המשיבה בימ"ש קמא ציין בהחלטתו כי העוררים נכנסו לישראל שלא כדין ושהו בישראל מספר ימים. לטענת ב"כ המשיבה בהתאם ל"הלכת קונדוס", המצב הביטחוני מעלה כי קיים חשש מסוכנות מצד שב"חים בישראל. בנוסף, בימ"ש קמא בחן את הערבים שהוצעו, וציין כי אחד מהם לא הציג את עברו הפלילי במהלך חקירתו. בכל הנוגע לעוררים, טען ב"כ המשיבה כי אין לתת בהם אמון, כפי שנקבע בבימ"ש קמא, שכן עיון בחקירות העוררים מעלה שהעורר 1 לא מסר דברי אמת בחקירתו, ביחס לאישור שהחזיק אשר בוטל ולדבריו מתיק החקירה עלה כי האישור הוקפא עוד בתאריך 25.7.24. כמו כן, גם ביחס לעורר 2, נטען כי אין לתת בו אמון, נוכח העובדה שהוא נכנס במעבר לא חוקי על אף שלא היה לו אישור. בנוסף, לעורר 2 עבר פלילי בהרשעה משנת 2013 בעבירת שהייה בלתי חוקית, בגינה ריצה מאסר.

לאור זאת, ולאור כך שהערבים לא נמצאו מתאימים בבימ"ש קמא, ביקש ב"כ המשיבה לדחות את הערר. דיון והכרעה -

בענייננו, מדובר כאמור בעוררים להם יוחסה עבירה של כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק, בכך ששהו בעיר באר שבע, מבלי שהיו בידם אישורי כניסה או שהייה בישראל.

בהליך שקיים בבימ"ש קמא, הסכים הסנגור לקיומן של ראיות לכאורה. במסגרת הערר הלינו העוררים אך ביחס להחלטה הנוגעת לעילת מעצרים.

מדובר בעוררים צעירים, העורר 1, יליד 1999 כבן 25, נעדר עבר פלילי; והעורר 2 יליד 1992, כבן 32 בעל עבר פלילי והרשעות קודמות ישנות בעבירות דומות. בגין הרשעתו בשנת 2013 בשלוש עבירות של שהייה בלתי חוקית בישראל, ריצה העורר 2 עונש מאסר של 14 יום, כפי שעלה מעיון ברישום הפלילי המצוי בתיק החקירה. העורר 1 בהתנהלותו הוכיח כי קיים קושי לתת בו אמון, שכן כפי שעלה מחקירתו מיום 7.9.24, העורר 1 טען כי החזיק באישור שהייה בתוקף, והסתבר בהמשך שהאישור בוטל עוד ביום 25.7.24.

לטענת העוררים, הם נמצאים בישראל בשל היותם מאוימים בשטחים, אך על אף טענת הסנגור כי בכוונת העוררים לנהל בקשה במסגרת וועדת מאוימים ולנהל את ההליך הפלילי בענייננו, על מנת שלא לסכל בקשתם לוועדת מאוימים, לא טענו העוררים בחקירתם כל טענה הנוגעת להיותם מאוימים.

זאת ועוד, מדינת ישראל מצויה כשנה במלחמה שנכפתה ע"י ארגון החמאס. בהחלטה שניתנה בבית המשפט העליון בבש"פ 7911/23, אבו טעימה נ' מדינת ישראל (2.11.23), נדחתה בר"ע של משיב ששה בתחומי המדינה שלא כדין לאחר תחילת מצב הלחימה, ונקבע, בין היתר, כי "בית משפט רשאי להתייחס במסגרת שיקוליו, בין היתר, גם לנסיבות חיצוניות כדוגמת מצב בטחוני, שעשויה להיות להן השפעה על שיקול הדעת המופעל בבחינת היתכנות השחרור לחלופת מעצר (ראו ענין קונדוס, פסקה 13), כמו גם לנסיבות אחרות ובכלל זה החשש להימלטות מאימת הדין (שאינו שיקול העומד בפני עצמו) ולעבר הפלילי של הנאשם ולעבירות המיוחסות לו".

בשים לב לכך שמדובר בתושבי הרשות הפלסטינאית, מקובלת עליי מסקנתו של בימ"ש קמא בעניינם של העוררים, כי קיים יסוד סביר לחשש כי יתחמקו מהליכי שפיטה, וקיים קושי מובנה לזמנם לדיונים.

בבש"פ 6781/13 מוחמד קונדוס נ' מדינת ישראל (4.11.2013) נקבע: "הקושי בשחרור לחלופת מעצר במקרים כגון דא, יסודו בחשש כי הנאשם לא יתייצב לדיון בעניינו, ויחמוק ממשפט בהתחשב בכך שרשויות אכיפת החוק של ישראל אינן פועלות בשטחי הרשות הפלסטינית".

ביחס לערבים שהוצעו, בימ"ש קמא, אשר בחן את הערבים קבע כי לא ניתן להבטיח את התייצבות העוררים לדיונים בעניינם בהסתמך על ערבים אלו. ביחס לערב הראשון ציין בימ"ש קמא בהחלטתו כי הערב לא מסר אמת בדבר עברו הפלילי, ובמעמד הדיון התברר כי לערב עבר פלילי בעבירה של הסעת שב"חים, וביחס לערב השני שהוצע, ציין בימ"ש קמא כי מדובר בבחור צעיר ששכל הנראה לא יוכל להוות גורם סמכותי ולוודא את התייצבות העוררים.

לאור כל האמור, מקובלת עליי קביעת בימ"ש קמא ביחס לעוצמת עילות המעצר, בפרט בעת שעת החירום בה מצויה מדינת ישראל, וכן קביעתו כי אין גם בתנאים הכספיים כדי לאיין את עילות המעצר. הערר נדחה.

יחד עם זאת, לאור טענות הסנגוריה בעניין ניהול ההליך הפלילי כאמור לעיל, נראה כי בעניינם של העוררים יהיה מקום להגביל תקופת מעצרים. (ראה לעניין זה בבש"פ 5407/23 האנה אלסעאנה נ' מדינת ישראל (20.7.2023); בבש"פ 6351/03 רומי איאד נ' מדינת ישראל (24.4.03); בבש"פ 3926/22 פארס מטור נ' מדינת ישראל (16.6.2022)).

אני מורה על מעצר העוררים עד יום 8.11.2024 שעה 17.00. ניתנה היום, 24 ספטמבר 2024, בהעדר הצדדים.